

בבית המשפט העליון

ע"פ 8560/18

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המערער: תמיר זבורוף

נ ג ד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. פלונית

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
ירושלים בתפ"ח 16934-03-17 מיום 1.11.2018 שניתן
על-ידי השופטים א' דראל, ע' זינגר וח' מאק-קלמנוביץ

בשם המערער: עו"ד ארז בר-צבי

בשם המשיבות: עו"ד נעימה חנאווי-כראם

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל ותשלום פיצויים לנפגעת העבירה (להלן: המתלוננת), אשר הושטו על המבקש בגדרי גזר הדין מיום 1.11.2018 שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי ירושלים בתפ"ח 16934-03-17 (השופטים א' דראל, ע' זינגר ו-ח' מאק-קלמנוביץ), וזאת עד להכרעה בערעור שהמבקש הניח לפתחנו. ערעור זה מופנה הן נגד הרשעת המבקש בעבירת אינוס לפי סעיף 345(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) והן נגד גזר הדין. במעמד גזר הדין, עיכב בית משפט קמא את תחילת ריצוי עונש המאסר הנ"ל עד ליום 20.12.2018. בתום הדיון שנערך לפניי ביום 12.12.2018, עיכבתי את ביצועו של עונש המאסר עד למתן החלטה אחרת ודחיתי על הסף את בקשת המבקש לעכב את תשלום הפיצויים למתלוננת.

הרקע העובדתי

2. בית משפט קמא הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירת אינוס וזיכה אותו משתי עבירות מין נוספות בהן הואשם, אשר כללו מעשה סדום בנסיבות של אינוס ומעשה מגונה.

3. כתב האישום שהוגש נגד המבקש בבית משפט קמא מספר סיפור קשה. ביום 23.2.2017, המבקש פגש את המתלוננת במועדון שנמצא בירושלים. המתלוננת הגיעה לשם והצטרפה אל המבקש לאחר ששתתה כמות לא מבוטלת של אלכוהול. השניים שתו יחד משקאות אלכוהוליים וניהלו שיחה במהלכה המתלוננת ביקשה לקבל את מספר הטלפון של המבקש כדי להכיר לו אדם בתחום המשחק. בהמשך הערב, המתלוננת חשה סחרחורת וחוסר יציבות, והמבקש לקח אותה לחדר השירותים והכניסה לתא השירותים, שם נישקה והחדיר את לשונו לפיה. בתגובה, המתלוננת אמרה לו שיעזוב אותה, אך הוא הושיבה על האסלה, הפשיל את מכנסיו והחדיר את איבר מינו לפיה. לאחר שהמתלוננת ניסתה להדוף אותו והזיזה את ראשה הצידה, הפשיל המבקש את מכנסיה ותחתונה והחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה, תוך שהוא גורם לה כאב. המתלוננת צעקה, אולם המבקש המשיך להחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה. הוא עשה כן מספר פעמים בתנועות משגל עד אשר הגיע לסיפוק מיני. במהלך האירוע, המתלוננת בכתה וחזרה וביקשה מהמבקש לעזוב אותה, להפסיק את מעשיו ו"לעוף" ממנה. לבסוף, אחד ממאבטחי המועדון, א.ד. (להלן: המאבטח), הגיע לחדר השירותים ודפק על דלת התא. בתגובה, הפסיק המבקש את מעשיו, הורה למתלוננת "תגידי לו שאנחנו מכירים" ופתח את הדלת. אירוע זה (להלן: האירוע) עמד במרכז הדיון בבית משפט קמא.

4. לאחר שמיעת הראיות בנוגע לאירוע, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי "קיים ספק סביר בכך שהנאשם טעה לחשוב שהמתלוננת מסכימה ומעוניינת בקיום המגע בשלבים המוקדמים של האירוע, ואף לתחילתם של יחסי המין בשלב המאוחר יותר, אך החל משלב מסוים לא ניתן היה עוד אלא להבין כי המתלוננת אינה מסכימה להמשך קיומם של יחסי המין, תוך שהיא נותנת לכך ביטוי חיצוני וברור". לנוכח קביעה זו, מצא בית המשפט את המבקש אשם בעבירת האונס, אשר החלה באותו שלב, וזיכה אותו מהעבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה, שלטענת התביעה אירעו קודם לכן.

גזר הדין שניתן על ידי בית משפט קמא

5. בית משפט קמא קבע בגזר דינו כי במעשיו פגע המבקש בשלמות גופה של המתלוננת ובאוטונומיה שלה בבחירה האם לקיים עמו יחסי מין. לנוכח קביעה זו והנסיבות בהן בוצע האונס, החליט בית המשפט כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש נע בין 30 ועד 64 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. בית המשפט זקף לחובת המבקש את חומרת העבירה בה הורשע ואת נסיבותיה הקשות, אשר כללו את ביטול רצונה של המתלוננת והנזק החמור שנגרם לה וכן העובדה שהמבקש הכניס את עצמו למצב של שכרות בו פעל. לזכותו של המבקש זקף בית המשפט מספר נסיבות מקלות ובהן: היעדר תכנון מוקדם; העובדה שמידת שליטתו על מעשיו והבנת

טיבם היו מוגבלות בשל שכרותו; נסיבות חייו הלא פשוטות; העובדה שהרשעתו פגעה בו באופן משמעותי והיא מהווה את עיקר עונשו; היעדר עבר פלילי; העובדה שזוכה מחלק מהאישומים; וכן שהייתו הממושמת במעצר בית במשך 4 חודשים ובמעצר בית חלקי במשך פרק זמן נוסף. לאחר ששקל את כלל השיקולים הללו, החליט בית משפט קמא למקם את עונשו של המבקש בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע על ידו כאמור לעיל. לבסוף, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: שלוש שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (מיום 24.2.2017 ועד ליום 26.3.2017); שנת מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר לבל יעבור עבירת מין מסוג פשע; וכן פיצוי כספי למתלוננת בסך של 20,000 ₪.

6. המבקש הגיש ערעור על פסק הדין קמא. לטענתו, מן הדין היה לזכותו מכל העבירות בהן הואשם, ולא רק מהעבירות שלטענת התביעה ביצען בשלב המוקדם של האירוע. למצער, טוען המבקש כי מן הדין היה להקל בעונשו במידה ניכרת.

7. בד-בבד, הגיש המבקש את בקשתו הנוכחית, בה אדון כעת.

טענות המבקש

8. המבקש טוען כי סיכויי ערעורו על הכרעת הדין הינם טובים למדי, אם לא למעלה מכך; ומשכך, קיים סיכוי לא מבוטל כי יזוכה מעבירת האינוס בה הורשע על-ידי בית משפט קמא. כמו כן טוען המבקש כי במסגרת ההליך שהתנהל בבית משפט קמא לא הפר שום תנאי מתנאי מעצר הבית בהם שהה, לא עבר כל עבירה, שיתף פעולה באופן מלא עם הרשויות והתייצב לכל הדיונים בעניינו. המבקש מוסיף וטוען, כי איננו מסוכן לציבור והראיה לכך היא המועד שקבע בית משפט קמא להתייצבותו לריצוי מאסרו. יתרה מכך: לטענת המבקש, ניתן לאיין את מסוכנותו, ככל שזו קיימת, מבלי שיאסר מאחורי סורג ובריה בהמתנה לתוצאות ערעורו. כמו-כן טוען המבקש, כי כדי להבטיח את יומו בערעור ועל מנת להגן עליו מפני עיוות דין נוכח חפותו האפשרית, מן הדין לעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת עליו.

טענות המשיבה

9. המשיבה טוענת כי דין הבקשה להידחות מאחר שסיכויי המבקש להביא לביטול הרשעתו אינם טובים; ומשכך, מן הדין שהמבקש יחל לרצות את עונש המאסר שלו לאלתר. המשיבה מוסיפה וטוענת כי מאחר שמדובר במאסר של שלוש שנים, יומו של המבקש בבית משפט זה בשבתו כערכאת ערעור לא ייגרע. לדבריה, סביר להניח כי ערעורו של המבקש יישמע בזמן הקרוב, ואם אכן יעלה בידו להביא לקיצור כלשהו

מתקופת מאסרו, לא ייגרם לו שום עיוות דין גם אם הדבר יקרה בעוד שנה ואפילו שנה וחצי מעכשיו. בנקודת הזמן הנוכחית, המבקש הוא בחזקת אשם. הוא ביצע עבירה חמורה והאינטרס הציבורי מחייב כי יחל לרצות את עונש המאסר שהושת עליו ללא דיחוי.

דיון והכרעה

10. הנני מצווה להחליט בבקשה זו בהתאם לאמות המידה אשר נקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ). הלכת שוורץ קובעת, כידוע, כי "הכלל הרחב בדבר ביצוע מידי של עונש המאסר [אשר] נשען על האינטרס הציבורי באכיפה אפקטיבית של החוק" (שם, בעמוד 267) היה ונשאר עמנו. כלל זה, משמש נקודת מוצא לכל בקשה בדבר עיכוב ביצועו של עונש מאסר אשר מושת על נאשם שנמצא חייב בדינו. הגשת ערעור איננה עוצרת את אכיפת הדין הפלילי נגד מי שכבר לא נהנה מחזקת החפות (שם, בעמודים 276-277). אוסיף, כי הקפדה על כלל זה חשובה עד מאד מקום שמדובר בעונש מאסר שנועד (בין היתר) להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות. כפי שכבר הזדמן לי להסביר, עבירות מין דוגמת זו שבגינה הורשע המבקש נמנות עם סוג העבירות שמניעתן מצריכה הרתעת רבים בגדרו של סעיף 140 לחוק העונשין (ראו ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-19 (11.11.2018)). משכך, עיכוב ביצועו של עונש מאסר אשר מוטל על עברייני מין ראוי הוא שיהא בגדר חריג שבחריגים. לדידי, חריג זה ראוי שיחול רק במסגרת ערעור על הרשעה שבגדרו מועלית טענה מוגדרת כבדת-משקל לכאורה, שאין לה מענה ברור אשר מניח את הדעת. שלא כמו במקרים רגילים, בכגון דא אין די, לטעמי, בהערכה אינטואיטיבית של סיכויי הערעור (השוו ע"פ 4443/10 קיקוזאשווילי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (21.6.2010) (להלן: עניין קיקוזאשווילי) ("לעתים אין מנוס מלהפעיל את חוש המשפטן בבוא בית המשפט להעריך את סיכויי הערעור...")).

11. נקודת מוצא זו איננה תמיד זהה לנקודת הסיום, שכן ערכאת הערעור רשאית לעכב את ביצוע עונש המאסר במקרים המתאימים לכך כדי לאפשר לנאשם שנמצא חייב בדינו למצות את זכות הערעור שלו (ראו הלכת שוורץ, בעמודים 271-273, 277-278). שיקולים שאותם יש לשקול במסגרת זו כוללים את טיבה ואת חומרתה של העבירה בה הורשע הנאשם; את אורכו של עונש המאסר שהושת עליו; את הסכנה לביצוע עבירות נוספות, לשיבוש מהלכי המשפט או להימלטות מאימת הדין שתהא נשקפת ממנו אם יהלך חופשי עד להכרעה בערעורו; את נסיבותיו האישיות; וכן – עיקר העיקרים – האם יש לו, לנאשם, "סיכויים לכאוריים טובים" להצליח בערעורו (שם, בעמודים 277-281).

12. לעניין ערעורים על חומרת העונש, קבעה הלכת שוורץ את העיקרון הבא:

“כאשר הערעור נסב על חומרת העונש [...] הפרכת חזקת החפות – היא חלוטה. [...] בחינת טיב הערעור וסיכויי תיעשה בשים לב לכללים בדבר מידת התערבות ערכאת הערעור בענישה שגזרה הערכאה הדיונית ולשאלת היחס בין הזמן הצפוי לבירור הערעור לבין תקופת המאסר שהושתה על הנדון. כאשר על פניו אין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה המקובלת, וכאשר מידת הענישה המקובלת במקרים דומים עולה על משך הזמן הצפוי לבירור הערעור, לא יעוכב ביצוע המאסר אלא במקרים חריגים שהנטל להצדקתם מוטל על המבקש” (שם, בעמוד 282; ההדגשה הוספה – א.ש.).

13. לאור עיקרון זה, אינני רואה טעם לאמור את סיכויי ערעורו של המבקש ככל שזה מופנה נגד עונש המאסר שהושת עליו. מדובר בתקופת מאסר שאיננה חורגת מהענישה המקובלת, ויהא זה סביר להניח שערעורו של המבקש יישמע ויוכרע במהלכה. אין אפוא מקום לעכב את ריצוי של עונש המאסר הנ”ל על בסיס הטענות שהמבקש העלה נגדו בערעורו. בהמשך דבריי, אתייחס אפוא אך ורק לערעור המבקש ככל שזה מופנה נגד הרשעתו בעבירת אינוס. אם אמצא כי לערעור זה יש סיכויים לכאוריים טובים להתקבל, יהא עלי לעכב את עונש המאסר שהושת על המבקש כדי לאפשר לו למצות את זכות הערעור שלו, בהתאם להלכת שוורץ. מאידך, אם אראה כי לערעור זה אין סיכויים לכאוריים טובים להתקבל, יהא עלי לדחות את הבקשה שלפניי ולהורות שהמבקש יחל לרצות את מאסרו כבר בימים הקרובים.

14. חלק מהטענות שהמבקש מעלה נגד הרשעתו מלינות על כך שבית משפט קמא האמין לעדותה של המתלוננת ודחה את עדותו שלו. בידוע הוא, כי ערכאת ערעור איננה מתערבת, ככלל, בממצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית על בסיס התרשמותה מעדים: התערבות כאמור תיתכן רק בנסיבות חריגות ביותר (ראו ע”פ 4655/12 אדרי נ’ מדינת ישראל, פסקה 25 (29.9.2014); ע”פ 993/00 נור נ’ מדינת ישראל, פ”ד נו(6) 205, 219-220 (2002); ע”פ 9352/99 יומטוביאן נ’ מדינת ישראל, פ”ד נד(4) 632, 643-645 (2000); ע”פ 316/85 גרינוולד נ’ מדינת ישראל, פ”ד מ(2) 564, 573 (1986)). מסיבה זו, הלכת שוורץ קבעה במפורש כי לטענות הבאות לתקוף את ממצאי המהימנות של הערכאה הדיונית אין, ככלל, מקום בגדרו של דיון אשר נסוב על עיכוב ביצוע של עונש מאסר אגב ערעור. יתרה מכך: לטענות מסוג זה אין, בדרך כלל, סיכויים לכאוריים טובים להתקבל בערעור. כלשונה של הלכת שוורץ, פרי עטה של השופטת ד’ בייניש (כתוארה אז):

“טענות המבקשות לשנות ממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית המבוססים על התרשמותה מעדים, או קביעות מהימנות של ערכאה זו, לא יהיה בהן בדרך-כלל

כדי לבסס סיכויים לכאוריים טובים לערעור" (שם, בעמוד 282).

15. משלל הטענות שהמבקש העלה נגד הכרעת הדין אשר בגדרה נמצא אשם בעבירת אינוס, טענה אחת בלבד ראויה לבחינה ולבדיקה במסגרת ההליך הנוכחי בהתאם לכלליה של הלכת שוורץ. בית משפט קמא מצא את המבקש אשם במעשה האינוס בהתבסס בעיקר על דברי המאבטח שנאמרו בעימות עם המבקש אשר נתקיים מחוץ לכותלי בית המשפט. בעניין מרכזי זה, אמר בית המשפט, בהכרעת הדין מיום 8.7.2018, את הדברים הבאים:

"לא נעלם מעיני כי עדותו של [המאבטח] בבית המשפט הייתה נחרצת פחות מזו שניתנה בעימות ואולם לאחר צפייה בעימות מצאתי כי ככל שיש פער יש להעדיף את הדברים שנאמרו בעימות [...]". [המאבטח] הבין במהלך עדותו את השלכותיה על הנאשם וניסה להימנע ככל האפשר מלפגוע בו. אך הדברים שאמר על מה שהתרחש בעת שהגיע למקום, ומעשיו: הטיפוס על האסלה בתא השירותים הסמוך, הבדיקה החוזרת לכך, הדברים שאמר לנאשם והחלטתו לגרום לו לצאת מתוך תא השירותים, וכן הבנתו כי מה שעשה יגיע "למגרש הרוסים", ועל כן החלטתו לצלם את הנאשם ואם יסרב להצטלם להביאו לתחנת המשטרה – נותנים ביטוי ברור למה שראה ולמה שהבין ממה שראה. דווקא העובדה ש"ריכך" את עדותו בבית המשפט מלמדת על כך ש[המאבטח] לא היה מעוניין לפגוע בנאשם, והדבר אינו פוגע במהימנותו אלא מגביר אותה" (פסקה 104 לפסק הדין קמא).

16. הווה אומר: בית משפט קמא ביסס את הרשעת המבקש על אמרת חוץ של המאבטח אשר שימשה ראיה לאמיתות תוכנה ומהווה עדות שמיעה. אמרת חוץ זו הוקלטה ועל כן יש לראות בה אמרה בכתב. נותן האמרה, המאבטח, מסר עדות במשפטו של המבקש ולפיכך מדובר באמרת חוץ קבילה לפי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה או פקודת הראיות). סעיף 10א(ג) לפקודה חייב את בית המשפט לפרט את טעמי החלטתו להסתמך על האמרה ולבכרה על פני עדותו של המאבטח, ונראה כי בית המשפט פירט טעמים אלה בקטע שצוטט לעיל. בנוסף לכך, לפי סעיף 10א(ד) לפקודה, בית המשפט חייב היה למצוא חיזוק לאמרת המאבטח כתנאי להרשעת המבקש על בסיסה, ונראה כי בית המשפט אכן מצא את החיזוק הדרוש בעדות המתלוננת, לה האמין באופן בסיסי, וכן במצבה הנפשי והפיזי של המתלוננת כפי שנצפה בתום האירוע. לצד כל אלה, דחה בית המשפט את גרסת המבקש לאחר שמצאה בלתי אמינה ולוקה בשכחה סלקטיבית (ראו פסקאות 105-107 לפסק הדין קמא).

17. דא עקא, בית משפט קמא לא קבע בפסק דינו בריש גליי כי הוא מקבל את אמרת המאבטח – ראייה חיונית להרשעת המבקש – כעדות שמיעה קבילה וממילא לא ווידא כי הערובות שהעמיד המחוקק בסעיף 10א לפקודה כדי למנוע הרשעות שווא נמצאות בחומר הראיות. בפסק דינו אין זכר לכל אלה; ומשכך, עולה התהייה האם מצב דברים זה פוגם בהכרעת הדין. במלים אחרות, השאלה שמתעוררת כאן הינה זו: האם, כעניין משפטי, חייב היה בית משפט קמא לבחון במפורש את תחולתו של סעיף 10א לפקודת הראיות והתקיימות התנאים שסעיף זה מעמיד כבסיס-שאיין-בלתו להרשעת הנאשם, או שמא ניתן להסתפק בכך שסעיף זה – אף שבית המשפט לא הזכירו כלל – מכשיר את האמרה שבה עסקינן כראיה לאמיתות תוכנה, והביטחונות שהוא מעמיד נגד הרשעות שווא מצויים בממצאים אשר נקבעו בהכרעת הדין?

18. במסגרת ההליך הנוכחי, לא אוכל להשיב על שאלה זו, וממילא אין זה ראוי שאנסה לתת לה תשובה. השופטת בייניש (כתוארה אז) הנחתה אותנו בגדרי הלכת שוורץ כי:

”מאופיו של הליך המתקיים בבקשה לעיכוב ביצוע נובע, שאין בידי השופט כלים מספיקים להעריך בצורה מושכלת את הטענות המועלות בערעור; ההליך מתקיים על יסוד בחינה לכאורית של הטענות ואינו כולל בדרך-כלל לימוד של הפרוטוקול ושל מכלול הראיות שהובאו בתיק. יתרה מזו, אין זה רצוי כי שופט הדן בבקשה לעיכוב ביצוע יקבע קביעות שעלולה להיות להן השפעה על הדיון בערעור לגופו” (ראו הלכת שוורץ, בעמוד 281).

19. בפועלי לפי הנחייה זו, הנני קובע כי יש בידי המבקש טענה רצינית לכאורה נגד הרשעתו. לכאורה, לטענה זו יש משקל לא מבוטל, אם כי ייתכן כי היא תידחה, בסופו של יום, במסגרת הערעור לנוכח ההנמקות המפורטות אשר ניתנו בפסק הדין קמא. מאידך, אין זה מן הנמנע שטענה זו תתקבל. מטעם זה, הנני סבור כי ראוי לעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש עד אשר יוכרע ערעורו, וזאת בכפוף להעמדת ביטחונות אשר ימזערו את הסיכון שהלה ינצל את חירותו כדי לבצע עבירות נוספות, לשבש מהלכי משפט או להימלט מעונשו (ראו החלטה לעכב את ריצוי עונש המאסר בן 4 שנים שהושת על המבקש בגין עבירת אינוס בעניין קיקוזאשווילי, לאחר שנמצא כי בפיו “טענות רציניות אשר יש בהן, על פי אופיין ומהותן אם תתקבלנה, כדי להשפיע על תוצאות הערעור”).

20. כפי שצוין לעיל, לאחר הדיון שהתקיים ביום 12.12.2018, דחיתי על הסף את בקשת המבקש לעכב את ביצוע החיוב לפצות את המתלוננת אשר הוטל עליו על-ידי בית משפט קמא. הסיבה לכך הינה פשוטה בתכלית: לאחר הרשעתו ומתן גזר הדין בעניינו,

המבקש איננו עוד בחזקת חף מפשע. הוא נמצא חייב בדינו והוטל עליו חיוב כספי בצד העונשים הפליליים. על חיוב זה חל הכלל הנקוט בדינו שלפיו אין מעכבים את ביצועו של חיוב כספי במסגרת ערעור, שכן ההנחה היא כי אם, בסופו של יום, יתקבל הערעור ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו (ראו תקנה 466 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי), וכן ע"פ 2068/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (31.5.2016) (להלן: ע"פ 2068/16); ע"פ 1630/15 אבו גיליון נ' מדינת ישראל (19.4.2015); ע"פ 4812/15 עיריית ירושלים נ' עזבון המנוח סלים שבו ז"ל, פסקה 7 (30.8.2015)). ודוק: בנסיבות המקרה דנן לא חל שום חריג אשר עשוי להצדיק סטייה מכלל יסודי זה וממילא אין מקום לקבוע כי מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובת עיכוב ביצועו של תשלום הפיצויים למתלוננת.

21. בנוסף לכך – ולמעלה מן הצורך – אציין כי מסופקני אם ערכאת הערעור מוסמכת לעכב את ביצוע החיוב לפצות את נפגעת העבירה, אשר מוטל על נאשם שנמצא חייב בדינו לפי סעיף 77 לחוק העונשין. סעיף 87(א) לחוק העונשין מסמיכנו לדחות מועד לביצועו של "עונש", כאשר הסעיף שבא אחריו – סעיף 88 לחוק, אשר עוסק ביחס שבין אחריות פלילית לאחריות בגין עוולות נזיקין – מבדיל במפורש בין "הטלת עונש" לבין "חיוב בפיצוי לפי סעיף 77". הוזה אומר: חיוב בפיצוי לנפגעת העבירה איננו בגדר "עונש"; ואם כך הוא הדבר, הסמכות לעכב את ביצוע העונש איננה כוללת בחובה סמכות לעכב את ביצוע החיוב לפצות את נפגעת העבירה אשר הוטל על המערער על-ידי הערכאה הראשונה. הנני מוסיף הערה זו למעלה מן הנדרש, שכן לא הייתי משהה את מימוש זכותה של המתלוננת לקבל מהמבקש את הפיצוי שהלה חויב לשלם לה גם אם הייתי משוכנע שהדבר נתון לסמכותי (זאת, מכוח פרשנות מרחיבה של המונח "עונש", שאת ביצועו ניתן לעכב, או מכוח הסמכות הכללית לתת הוראות ביחס לסעדים אזרחיים, ככל שנראה בפיצויים שנפסקים לטובת נפגעי עבירה סעד אזרחי במהותו: ראו סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; תקנה 467(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי; וכן ע"פ 2068/16, פסקה 3; ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.12.2014)).

22. סוף דבר: אני מעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש על-ידי בית משפט קמא בכפוף להפקדת ביטחונות כדלקמן בבית המשפט המחוזי ירושלים: עירבון כספי או ערבות בנקאית בסך של 50,000 ₪; התחייבות עצמית וערבות צד ג' על סך כולל של 100,000 ₪. ביטחונות אלה ישמשו להבטחת התייצבותו של המבקש לדיון בערעורו ולריצוי עונש המאסר, לכשיידרש. הם יופקדו עד ליום 7.1.2019, שעה 12:00, ובאין הפקדה כאמור יפקע עיכוב הביצוע מאליו והמבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום

8.1.2019, עד לשעה 12:00, במקום ובתנאים אשר נקבעו בגזר הדין של בית משפט קמא. כמו-כן, יתייצב המבקש בתחנת המשטרה הקרובה למקום מגוריו, אחת לשבוע, ביום א'; וכן תיאסר יציאתו מהארץ עד להכרעה בערעור והלה יפקיד כל דרכון שברשותו בבית המשפט המחוזי ירושלים.

23. המתלוננת תהא זכאית לגבות מהמבקש את הפיצויים שנפסקו לטובתה במועדים ובשיעורים אשר נקבעו בפסקה 26 לגזר הדין מושא הערעור.

ניתנה היום, י"ח בטבת התשע"ט (26.12.2018).

ש ו פ ט